

Teza: niedopuszczalny środek odwoławczy.

Odwołanie od postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych o utrzymaniu w mocy postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia jest niedopuszczalne z mocy ustawy.

Sygn. akt WO-36/19

**POSTANOWIENIE
z dnia 9 września 2019 r.**

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie następującym:

Przewodniczący: S WSD Krzysztof Górecki /sprawozdawca/

Sędziowie: S WSD Magdalena Śniegula, S WSD Wojciech Płóciennik

Protokolant: Aneta Stefańska

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2019 r. na posiedzeniu sprawy radcy prawnego Z. J.

z powodu zażalenia R. C. na zarządzenie Przewodniczącego Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP we Wrocławiu z dnia 2 kwietnia 2019 r. o odmowie przyjęcia odwołania od postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP we Wrocławiu z dnia 29 stycznia 2019 r., sygn. akt: OSD 56/18

utrzymuje w mocy zaskarżone zarządzenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 1 lipca 2018 r. sygn. akt RD 66/18 wydanym na skutek zawiadomienia R. C. w sprawie radcy prawnego Z. J. na podstawie art. 305 § 1 i art. 325a § 2. i art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k w zw. z art.74' ustawy z dnia 6 lipca 1982 r o radcach prawnych Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie.

Postanowienie to zostało zaskarżone przez R. C., którego zdaniem stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP we Wrocławiu było błędne i nieuzasadnione.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Wrocławiu postanowieniem z dnia 26 września 2018 r. wydanym w sprawie o sygn. akt OSD 56/18 utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podzielił stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie, by w odniesieniu do radcy prawnego zachodziło uzasadnione podejrzenie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

R. C. wniósł w dniu 27 października 2018 r. odwołanie od tego postanowienia, nazwane apelacją, którego przyjęcia odmówił Przewodniczący Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu zarządzeniem z dnia 29 stycznia 2019 r.

Zarządzenie to zaskarżył w terminie R. C..

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP ustalił i zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne i to w stopniu oczywistym. Jego treść w ogóle nie odnosi się do zarządzenia, którego jest jego przedmiotem i przez to nie może też mieć żadnego znaczenia przy dokonywaniu kontroli instancyjnej. Ta bowiem ogranicza się wyłącznie do sprawdzenia zasadności zaskarżonego zarządzenia w zakresie jego zgodności z obowiązującymi przepisami.

Dokonana zaś w zaznaczonym powyżej zakresie kontrola instancyjna zaskarżonego zarządzenia dowodzi jego zasadności, wynikającej z prawidłowego zastosowania obowiązujących przepisów.

Zgodnie z art.74¹ ustawy o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego. Przepis art. 426 § 1 k.p.k. stanowi zaś, iż od orzeczeń sądu odwoławczego nie przysługuje środek odwoławczy. Uregulowanie przewidziane w powołanym przepisie jest konsekwencją dwuinstancyjności postępowania. Orzeczenia wydane po rozpoznaniu środka odwoławczego nie podlegają zaskarżeniu. Zatem, odwołanie od postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu z dnia 26 września 2018 r. o utrzymaniu w mocy postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia 1 lipca 2018 r. jest niedopuszczalne z mocy ustawy.

W tym stanie rzeczy, skoro środek odwoławczy od postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP we Wrocławiu z dnia 26 września 2018 r. był niedopuszczalny z mocy ustawy, Przewodniczący Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, powołując się na art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, zasadnie odmówił przyjęcia odwołania wniesionego przez skarżącego.

Z tych względów należało postanowić jak w sentencji.